

La Comédiathèque

Uudenvuodenaatto ruumishuoneella

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tämä teksti on saatavilla ilmaiseksi luettavaksi.
Huomio! Kaikki julkiset esitykset, olivatpa ne ammatti- tai harrastajateatterin esityksiä, edellyttävät tekijän ennakkolupaa. Ota yhteyttä Jean-Pierre Martineziin ja pyydä lupa hänen teostensa esittämiseen:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Uudenvuodenaatto ruumishuoneella

Jean-Pierre Martinez

Käännös ja sovitus: tekijä

Uudenvuodenaattona mies päivystää oikeuslääketieteen yksikössä. Tuntia ennen keskiyötä hänen eteensä ilmestyy nainen, jonka yllä on vain lakana. Nainen ei tiedä kuka hän on eikä mistä hän tulee. Kuolettavan tylsältä vaikuttanut uudenvuodenaatto ruumishuoneella onkin lopulta täynnä yllätyksiä... Monikerroksinen komedia – ruumishuoneen laatikoita unohtamatta – jossa absurdi romantiikka sekoittuu vahvasti mustaan huumoriin.

Henkilöt

Mies

Nainen

© La Comédiathèque

Huoneessa on vain kirjoituspöytä ja kaksi tuolia. Pöydällä on ikivanha tietokone ja vanha puhelin. Pöydän yläpuolella on kyltti: « Oikeuslääketieteen yksikkö – Vastaanotto ». Pöydän vieressä on vaatimattomasti koristeltu joulukuusi. Mies istuu pöydän takana. Hän nukkuu. Puhelin soi, ja hän havahtuu säikähtäen.

Mies – Oikeuslääketieteen yksikkö, päivystys. Ai äiti, sinä... Ei, ei, minä... Tein töitä. Älä huoli, en ole täällä leikkaamassa joulukinkkua... Enkä todellakaan aio tuoda töitä kotiin uudenvuodenpäiväksi... Kuule, täällä on toistaiseksi aika rauhallista. Naapurit eivät juuri häiritse. Niin, tiedän, olisin minäkin mieluummin teidän kanssanne viettämässä uudenvuodenaattoa, mutta minkäs teet... Olen taas päivystysvuorossa... Niin kuin joulunakin, aivan. Osaston ainoana sinkkuhoitajana olemisessa ei ole pelkkiä etuja. Muut kai kuvittelevat, ettei minulla ole pyhinä mitään parempaa tekemistä... Niin äiti, olet jo sanonut, että voisit esitellä minulle vaikka kuinka monta kunnollista nuorta naista... Tiedän, ruumishuone on ihanteellinen paikka tavata leskiä, mutta heti sen jälkeen kun nainen on tunnistanut edesmenneen miehensä ruumiin, ei ehkä ole paras hetki pyytää häntä drinkille... Enkä minä nyt naimisiin mene vain siksi, ettei tarvitsisi päivystää uudenvuodenaattona! (*Ulkona riehuu talvimyrsky. Valot sammuvat hetkeksi, ikkunan takana välähtää ja valo palaa.*) Aikamoinen myrsky... Meillä alkaa olla melkein täyttä. Kohta joudumme käännättämään asiakkaita ovelta. Juhlapyhinä täällä on aina vilkasta. Ja huonolla säällä vielä enemmän... Ihmiset juovat itsensä umpihumalaan. Tukehtuvat nakkiin tai kalanruotoon. Tai puukottavat puolisoaan kinkkuveitsellä löydettyään tämän parhaan ystävänsä sylistä. Tai putoavat parvekkeelta ripustaessaan jouluvaloja. Tai ajavat puuhun palatessaan juhlista... Vuodenvaihde merkitsee meillä usein suoranaista ruumisruuhkaa. Niin äiti, otin kyllä mukaan sen eväskorin, jonka teit minulle. Kylmää lihaa, aivan... Vaihtelua ainakin täällä... Totta kai minäkin ajattelen teitä. Ja lupaan olla tukehtumatta kalanruotoon. Nyt minun täytyy lopettaa, äiti... Minäkin. Halit kaikille. Soitellaan...

Hän laskee luurin. Hän avaa laatikon, tekee kokaiiniviivan ja vetää sen nenään.

Mies – Huh... Tällä heräisi kuollutkin...

Uusi voimakas myrskynpuuska. Valot sammuvat, eivätkä tällä kertaa syty uudelleen. Ulkona välähtelee.

Mies – Voi helvetti... Jos sähköt eivät palaa pian, kylmäketju katkeaa ja liha alkaa pilaantua. Sulake taisi laueta. Missä ihmeessä sähkökeskus on? Löytäisinpä edes taskulampun...

Hän poistuu pimeässä haparoiden. Uhkaavaa musiikkia. Pimeydessä saapuu nainen, joka on kääriytynyt pelkkään lakanaan kuin käärinliinaan. Hän vaikuttaa eksyneeltä. Hän kiertää näyttämöä ja istuu sitten pöydän taakse tuolille, jossa päivystäjä äsken istui. Mies palaa taskulamppu kädessään mutta ei huomaa naista.

Mies – Tämä on painajainen... Missä se helvetin sähkökeskus oikein on...? Ei voi olla totta... Kohta minultakin palaa sulake... *(Hän kiertää näyttämöä huomaamatta naista ja katoaa hetkeksi kulissemiin.)* Ahaa, siinä se on! Katsotaan... Joo, tästä se johtuu... Sulake on lauennut... Onneksi ei pahempaa... Kytetään tämä takaisin päälle... *(Valot syttyvät.)* Ja tulkoon valo...!

Hän palaa tyytyväisenä hymyillen, mutta hymy hyytyy, kun hän huomaa aavemaisen naisen istumassa paikallaan. Hän säpsähtää.

Mies – Mitä helvettiä te täällä teette? Oletteko te ihan sekaisin? Sain melkein sydänkohtauksen.

Nainen – Olen todella pahoillani...

Mies – Kuolla ruumishuoneella uudenvuodenaattona... Myöntäkää nyt, että se olisi aika typerä kuolema.

Nainen – Ruumishuoneella...?

Mies – Mikä tuo asu oikein on? Nousitteko juuri sängystä?

Nainen näyttää vasta nyt huomaavan itsekin, että hänellä on yllään vain lakana.

Nainen – Ai niin... Olette oikeassa...

Mies – Oletteko pukeutunut aaveeksi? Menossa naamiaisiin?

Nainen – En... en usko.

Mies – Mutta kuka te oikein olette?

Nainen – Minä... En tiedä...

Mies – Ette tiedä?

Nainen – En. Ei aavistustakaan.

Mies – Joka tapauksessa teillä ei ole mitään asiaa tänne. Pyydän teitä lähtemään.

Nainen – Lähtemään? Minne?

Mies – Minne? En minä tiedä. Menkää takaisin sinne mistä tulitte, siitä on hyvä aloittaa.

Nainen – Menisin mielelläni, mutta... en tiedä mistä tulin.

Mies – Ette tiedä kuka olette, ette tiedä mistä tulitte... Mutta tiedätte sentään missä olette, vai?

Nainen – En. Missä me olemme?

Mies – Olette oikeuslääketieteen yksikön vastaanotossa, hyvä rouva. *(Osoittaa kylttiä.)* Tuossa se lukee. Jos etsitte päivystystä, olette väärässä kerroksessa.

Nainen – Päivystystä? En, en minä päivystystä etsi.

Mies – Ette kyllä vaikuta ihan selvältä... Oletteko juonut liikaa? Kello ei ole vielä edes yhtätoista. Tavallisesti teidän kaltaisianne alkaa tulla vastaan vasta aamukuudelta uudenvuodenjuhlien jälkeen.

Nainen – Ai, onko nyt uudenvuodenaatto?

Mies – Oli miten oli, ette voi jäädä tähän.

Nainen – Minulla on jano.

Mies – Niinpä... Olette muuten kalpea kuin ruumis. Onko kaikki hyvin?

Nainen – On... mutta minulla on jano.

Mies – Haen teille lasin vettä, ja sitten lähdette. Mutta sillä välin ette koske mihinkään, selvä? Tämä paikka on vähän kuin Siniparran linna. On ovia... ja laatikoita, joita ei kannata avata.

Nainen – Olisiko teillä peiliä?

Mies – Peiliä?

Nainen – Niin.

Mies – Pitäisi olla jossain. *(Hän avaa useita laatikoita.)* Ennen vanhaan ruumishuoneissa käytettiin peiliä varmistamaan, ettei vainaja enää hengittänyt. Joskus sitä käytetään vieläkin...

Viimeisestä laatikosta hän löytää peilin ja ojentaa sen naiselle.

Nainen – Kiitos.

Mies – Mutta ennen kuin alatte ehostautua, kannattaisi ehkä pukea jotain päälleen...

Hän poistuu. Nainen katsoo itseään peilistä eikä tunnu tunnistavan kasvojaan. Hän nousee hämmentyneenä ja kiertää jälleen näyttämöä. Puhelin soi. Hän vastaa.

Nainen – Haloo...? Päivää rouva... Kyllä, tämä on... *(Katsoo pöydän yläpuolella olevaa kylttiä.)* oikeuslääketieteen yksikkö. En, en ole päivystävä hoitaja... Ainakaan en usko olevani... Poikanne? En tiedä. Hän taisi juuri lähteä. Selvä... Kerron hänelle. Hyvää uutta vuotta teillekin. Näkemiin...

Hän laskee luurin. Mies palaa vesilasin kanssa ja ojentaa sen hänelle.

Mies – Olkaa hyvä...

Nainen – Kiitos.

Nainen juo lasin yhdellä kulauksella. Mies tarkkailee häntä huolestuneena ja pitää varansa.

Mies – Parempi olo?

Nainen – On... *(Katsoo häntä.)* Entä teillä?

Mies – Minulla?

Nainen – Näytätte itsekin vähän järkyttyneeltä.

Mies – Ei, ei... kaikki on hyvin.

Nainen – Ai niin, puhelin soi...

Mies – Niin?

Nainen – Teidän pitäisi soittaa äidillenne takaisin.

Mies – Vastasittekö te puhelimeen?

Nainen – Vastasin... Eikö olisi pitänyt? Anteeksi... Puhelin soi... Vastasin vaistomaisesti...

Mies – Tämä on ruumishuone. Teidän ei kuulu vastata täällä puhelimeen.

Nainen – Se oli äitinne...

Mies – Niin, sen ymmärsin.

Nainen – Näytätte... hermostuneelta. Mitä on tapahtunut?

Mies – Te ilmestytte keskellä myrskyä, pimeässä, tänne pelkkään lakanaan kääriytyneenä... Olemme ruumishuoneella... ja te kysytte minulta, mitä tapahtuu?

Nainen – Olen todella hämmentynyt...

Mies – Hämmentynyt... Sen kyllä huomaa.

Nainen – Minun olisi varmaan parempi lähteä...

Hän aikoo lähteä. Mies pysäyttää hänet.

Mies – Odottakaa... Anteeksi... Olette oikeassa. Ei minun pitäisi hermostua näin.

Nainen – En tiedä mitä minulle tapahtuu... (*Huomaa hänen epäröivän ilmeensä.*) Teillä on jotakin sanottavaa, eikö?

Mies – On vain... vähän vaikea sanoa sitä.

Nainen – Kuuntelen.

Mies – Kun kävin hakemassa vettä, kuljin kylmähuoneen läpi... Siis sen tilan, jossa säilytetään...

Nainen – Niin?

Mies – Yksi kylmiön vetolaatikoista on auki... Numero 99... ja se on tyhjä.

Nainen – Tyhjä...

Mies – Tyhjä. (*Tauko.*) Ette sattumalta tullut ulos juuri siitä laatikosta?

Hiljaisuus.

Nainen – Tarkoitatteko... että olisin kuollut?

Mies – En tiedä... Se on vain oletus. Yksi ruumis on kadonnut... ja heti sen jälkeen te ilmestytte tänne lakanaan kääriytyneenä. Ette muista mitään... Asettukaa minun asemaani.

Nainen – Juuri nyt olisin paljon mieluummin teidän asemassanne kuin omassani, uskokaa pois.

Mies – Niin, tietenkin.

Nainen – Eli olisin kuollut... ja herännyt henkiin?

Mies – Yritän vain ymmärtää.

Nainen – Uskotteko, että se on mahdollista?

Mies – Teoriassa ei.

Nainen – Mutta onko sellaista koskaan tapahtunut?

Mies – Tietääkseni ei, Raamattua lukuun ottamatta. Tosin mistä minä tiedän. Kaikenlaista sitä näkee... Ainakaan tässä ruumishuoneessa en ole koskaan nähnyt mitään tällaista.

Nainen – Oletteko varma?

Mies – Uskokaa pois, olen nähnyt monen tulevan tänne jalat edellä, eikä kukaan ole lähtenyt omin jaloin.

Nainen – No sitten?

Mies – Ei... ei se voi olla sitä.

Nainen – Mutta...?

Mies – Silti laatikon 99 asiakas on yhä hukassa.

Nainen – Tunnetteko te kaikki asiakkaanne?

Mies – Ketkä?

Nainen – Teidän... asiakkaanne.

Mies – En henkilökohtaisesti. Mutta kun täällä on hiljaista, saatan vilkaista heidän tietojaan. Joskus meille päätyy julkkiksiakin, tiedättehan...

Nainen – Niin... Ennemmin tai myöhemmin kaikki päätyvät ruumishuoneelle.

Mies – Harvinaisempaa on se, että täältä lähdetään muualle kuin hautausmaalle...

Tauko.

Nainen – Entä jos muutkin kuolleet heräävät?

Mies – Olette näköjään päättänyt pilata uudenvuodenaattoni kokonaan... Tämä ei kai ole mikään pila?

Nainen – Pila?

Mies – Sairaalapörökällä on aika makaaberin huumorintaju, tiedättehän. Täytyy myöntää, että tämä olisi todella hyvä pila... jos tämä olisi pila.

Nainen – Tämä ei ole pila, vakuutan. *(Tauko.)* Uskotteko te aaveisiin?

Mies – Jos uskoisin, luuletteko todella, että olisin hakeutunut tähän työhön? Ja kun sanon "hakeutunut"... älkää nyt luulko, että tämä olisi mikään kutsumus.

Nainen – Ehkä minä olen... elävä kuollut. Zombi...

Mies – Elävä kuollut tai zombi... en tiedä kumpi olisi pahempi.

Nainen – Älkää pelätkö... en aio tehdä teille pahaa. Pikemminkin tarvitsisin apua.

Mies – Tuota lakanaa lukuun ottamatta ette juuri näytä aaveelta. *(Lähestyy häntä.)* Saanko?

Hän tarttuu naisen käteen. Nainen vetäytyy vaistomaisesti.

Nainen – Mitä te teette?

Mies tunnustelee hänen pulssiaan.

Mies – Kätenne on kylmä. Ei ihme, jos juuri tulitte kylmiöstä. Mutta pulssi on aivan normaali. Ei, ette te mikään aave ole.

Nainen – Mikä minä sitten olen?

Mies – En tiedä.

Nainen – Jos tämä olisi oikea ylösnousemus... se olisi ihme.

Mies – Ihmeen takana on useimmiten väärä diagnoosi. Lourdesissäkin paranevat ennen kaikkea ne, joiden sairaus oli lähinnä kuviteltu.

Nainen – En ole varma, että pysyn mukana...

Mies – Teidät on voitu todeta kuolleeksi, vaikka ette oikeasti ollut kuollut.

Nainen – Tapahtuuko sellaista?

Mies – Ei pitäisi, mutta kyllä sitä on varmasti joskus tapahtunut.

Nainen – Sekään ei selitä, miksi en muista mitään... Entä jos olen vain tullut hulluksi?

Mies – Tai sitten minä hallusinoin.

Nainen – Te?

Mies – Ehkä kuvittelen kaiken tämän, eikä mikään ole totta. *(Tauko.)* Nipistäkää minua!

Nainen – Anteeksi?

Mies – Nipistäkää! Jos nukun, herään ja tämä painajainen loppuu.

Nainen – Hyvä on...

Hän nipistää miestä.

Mies – Auta...

Nainen – No?

Mies – Ilmeisesti tämä ei ole painajainen.

Nainen – Tai sitten näette unta siitä, että teitä nipistetään.

Mies – Niin, sekin on valitettavasti mahdollista. Ettekö todella muista mitään?

Nainen – En...

Mies – Mutta puhekyky teillä on tallella... Jotakin teidän täytyy muistaa. Yrittäkää. Keskittykää. Mikä on ensimmäinen kuva, joka tulee mieleen?

Nainen yrittää keskittyä.

Nainen – Kakku.

Mies – Kakku?

Nainen – Syntymäpäiväkakku.

Mies – Syntymäpäivä... Teidän?

Nainen – Luulisin.

Mies – Mitä kakussa lukee?

Hän keskittyy uudelleen.

Nainen – Kristiina! Hyvää syntymäpäivää, Kristiina!

Mies – Ja olette varma, että se on teidän syntymäpäivänne?

Nainen – Luulen niin. Olen juuri puhaltamassa kynttilöitä.

Mies – Montako kynttilää?

Hän sulkee silmänsä keskittyäkseen paremmin.

Nainen – Kolme!

Mies – Ahaa... Siitä ei paljon apua ole.

Tauko.

Nainen – Ehkä kuollessa tehdään automaattinen järjestelmäpäivitys. Kaikki unohtuu, jotta voisi syntyä uudelleen jonakin toisena. Vaikka vauvana.

Mies – Ja tässä jokin olisi mennyt pieleen? Järjestelmävirhe, bugi?

Nainen – Ja uudelleensyntymisen sijaan herään samassa ruumiissa...

Mies – Ja silti muistatte elämästänne kaiken kolmevuotiaaksi asti.

Hiljaisuus.

Nainen – Tiedätkö sen naisen henkilöllisyyden?

Mies – Numeron 99? Kyllä, se lukee tiedoissa. Mutta tiedot ovat luottamuksellisia.

Nainen – Jos se olen minä...

Mies – Olette oikeassa. Jos kyse todella on teistä, salassapidosta tuskin tarvitsee huolehtia. (*Istuutuu tietokoneelle ja naputtelee näppäimistöä.*) Katsotaan... 96, 97, 98... Tässä, 99.

Nainen – No?

Mies – Hänen nimensä on tosiaan Kristiina... Kristiina Wagner.

Nainen – Sama nimi kuin kakussa!

Mies – Sama nimi, kyllä.

Nainen – Mitä muuta? Ehkä se auttaa muistamaan...

Mies katsoo jälleen näyttöä.

Mies – Hän on syntynyt vuonna 1989... 31. joulukuuta.

Nainen – Eli tänään olisi minun syntymäpäiväni!

Mies – Hyvää syntymäpäivää, Kristiina. Harmi, en tullut varanneeksi kakkua.

Nainen – Mitä muuta?

Mies – Ammatti... psykoterapeutti.

Nainen – Psykoterapeutti?

Mies – Ettekö muista sitäkään?

Nainen – En. Entä... olenko naimisissa?

Mies – Olette... erään Richardin kanssa.

Nainen – Richard Wagner...

Mies – Sanooko nimi teille mitään?

Nainen – Hämästä...

Mies – Kuolinpäivä... eilen.

Nainen – Mihin minä kuolin?

Mies – Kuolinsyy... lääkemyrkytys. Ruumiinavaus määrätty.

Nainen – Onko siellä valokuvaa?

Mies – On... mutta varoitan, se ei ole kaunista katsottavaa.

Nainen – Onko kuva niin kamala?

Mies – Se on kuoleman jälkeen otettu kuva.

Nainen – Näyttäkää silti.

Hän vilkaisee tietokoneen näyttöä.

Mies – Varoitinhan. Ei se ole teistä kaikkein imartelevin kuva.

Nainen – Niin... en näytä kovin hyvältä.

Mies – Uskokaa kokemustani, kuolleet harvoin näyttävät kovin hyvältä.

Nainen – Ehkä perheelleni pitäisi ilmoittaa... miehelleni...

Mies – Toisaalta... muutamalla minuutilla tuskin on enää väliä. Heillehän tämä tulee joka tapauksessa järkytyksenä.

Nainen – Niin varmasti.

Mies – En tiedä, voinko ottaa vastuuta omaisillenne ilmoittamisesta. Tämä pitäisi ensin tarkistaa. Varmistaa, ettei tässä ole erehdystä. Ettei heille annettaisi turhaa toivoa. Lyhyesti sanottuna ylösnousemuksenne pitäisi ensin vahvistaa virallisesti.

Nainen – Vahvistaa? Niin kuin ihme?

Mies – Oikeuslääkärin pitäisi tutkia teidät uudelleen. Ja myöntää, että hän erehtyi. Ettette ollutkaan todella kuollut. Mutta tiedättehän millaisia lääkärit ovat. Jos lääkärit jotakin vihaavat, niin sitä, että joutuvat myöntämään erehtyneensä.

Nainen – Oikeuslääkärille pitää soittaa! Heti!

Mies – Valitettavasti minulla ei ole hänen henkilökohtaista numeroaan. Minä päivystän tänä yönä. On uudenvuodenaatto. Hän on varmaan jossain juhlimassa.

Nainen – Eikö täällä ole mitään järjestelyä hätätilanteiden varalle?

Mies – Ruumishuoneella tulee erittäin harvoin hätätilanteita...

Nainen – En minä tiedä... Pitäisikö ainakin soittaa poliisille?

Mies – He luulevat sitä huonoksi pilaksi. On uudenvuodenaatto, kaikki ovat humalassa. Minäkin olen ottanut vähän kiellettyjä aineita, jotta kestäisin uudenvuodenaattoa sadan ruumiin seurassa. En mielelläni menisi juuri nyt huumetestiin...

Nainen – Mitä me sitten teemme?

Mies – Tässä vaiheessa voimme kai odottaa aamuun. Vuoroni loppuu kuudelta. Kerron seuraavalle päivystäjälle ja mietimme yhdessä, mitä tehdä.

Nainen – Olen pahoillani, että aiheutan teille näin paljon vaivaa.

Mies – Tärkeintä on, että olette elossa. Mutta jos olette oikeasti palannut kuolleista, ei teilläkään helppoa tule olemaan.

Nainen – Luulin, että kun pääsin ulos siitä laatikosta, pahin olisi ohi...

Mies – Uskokaa pois, tämä on vasta ongelmienne alku. Kun ihminen on virallisesti kuollut ja kaikki ovat jo ehtineet tottua ajatukseen...

Nainen – Ikävä kyllä saatatte olla oikeassa.

Mies – Ja sitten on byrokratia. Kun järjestelmä on kerran päättänyt, että joku on kuollut, sitä ei välttämättä ole helppo saada muuttamaan mieltään.

Nainen – Alan miettiä, olisiko sittenkin helpompaa palata takaisin laatikkooni.

Mies – Miltä teistä tuntuu?

Nainen – Hyvältä.

Mies – Jos haluatte, voisin toki pyytää päivystävää lääkäriä tutkimaan teidät.

Nainen – Te olette hoitaja, ettekö? Tutkitte minut jo.

Mies – En silti ole erikoistunut eläviin kuolleisiin.

Nainen katselee ympärilleen.

Nainen – Täälläkö te siis työskentelette?

Mies – Niin.

Nainen – Ja... päätyvätkö kaikki vainajat oikeuslääketieteeseen?

Mies – Eivät. Useimmat vainajat viedään tavalliseen vainajasäilytykseen. Tänne päädytään, jos kuolemaan liittyy jotakin epäselvää.

Nainen – Epäselvää?

Mies – Sanotaan vaikka kuolema, jonka olosuhteet eivät ole selvät. Itsemurha... tai henkirikos.

Nainen – Luuletteko, että joku on voinut myrkyttää minut?

Mies – Sen tutkinta näyttää... ruumiinavauksen jälkeen.

Nainen – Ruumiinavauksen?

Mies – No, teidän tapauksessanne sitä tuskin enää tehdään.

Nainen – Kuka ihme olisi halunnut murhata minut?

Mies – Sitä...

Nainen – Mieheni?

Mies – Juuri siksi kannattaa miettiä kahdesti ennen kuin hänelle ilmoitetaan. Jos murhaaja tulee itse hakemaan teitä ruumishuoneelta...

Nainen – Miksi mieheni olisi halunnut tappaa minut?

Mies – Syitä puolison tappamiseen ei valitettavasti maailmasta puutu...

Nainen – Toivottavasti ette puhu omasta kokemuksesta. Oletteko naimisissa?

Mies – En.

Nainen – Tuolla suhtautumisella avioliittoon en ihmettele.

Mies – Emmehän edes tiedä, oliko kyse murhasta. Ja vaikka olisi, mikään ei vielä todista, että miehenne olisi syyllinen.

Nainen – Itsemurha sitten? Mutta miksi?

Mies – Kuka tietää...

Nainen – Kohta varmaan sanotte, ettei syitä itsemurhaankaan maailmasta puutu. Ette taida olla kovin optimistinen ihminen.

Mies – Tässä työssä... oppii helposti näkemään kaiken mustana.

Nainen – Ruumishuoneellakin voi näköjään sattua iloisia yllätyksiä. Minä olen siitä todiste.

Mies – Te taas vaikutatte melko optimistiselta. Ehkä voimme siis sulkea itsemurhan pois.

Nainen – Eli sittenkin murha...

Mies – Jotakin teidän täytyy muistaa.

Nainen – Vain hyvin epämääräisiä tuntemuksia. Välähdyksiä silloin tällöin. Tunne siitä, että mieleni leijuu oman ruumiini yläpuolella...

Mies – Vau... Ajattelin kyllä muistoja elämästänne. Tuo alkaa kuulostaa jo kuolemanraajakokemukselta. Tosin aika samalta minustakin tuntuu, kun olen polttanut pilveä.

Nainen – En ainakaan muista valkopartaista vanhusta odottamassa minua taivaan portilla.

Mies – Entä viimeiset hetkenne? Juuri ennen kuolemaa?

Nainen – En... mitään.

Mies – Jos kyse oli murhasta, siitä voisi olla poliisille apua.

Nainen – Niin. Murhan uhria pääsee varmaan aika harvoin kuulustelemaan...

Mies – Harmi. Sillä ratkeaisi monta vanhaa selvittämätöntä tapausta.

Nainen – Valitettavasti en muista kuolemani olosuhteita... enkä juuri elämääkään. Outoa kyllä, syntymästäni tuntuu olevan enemmän muistoja. Näen itseni vastasyntyneiden osastolla inkubaattorissa.

Mies – Ellette satu muistamaan myös nimeä pienessä rannekkeessa, siitä ei paljon iloa ole.

Nainen – En valitettavasti. Ja olin vasta kolme päivää vanha. En osannut vielä lukea.

Hiljaisuus.

Mies – Voisitte joka tapauksessa kirjoittaa kirjan.

Nainen – Kirjan?

Mies – Matkastanne tuonpuoleiseen!

Nainen – Sanoinhan, että ne ovat vain epämääräisiä tuntemuksia.

Mies – Vähän voi värittää. Paljon vähemmästäkin on kirjoitettu kokonaisia kirjoja. Jotkut saavat neljäsataa sivua siitä, miten pudottivat muutaman kilon ihmedieetillä. Kuolemanraajakokemus... siitä syntyisi varmasti menestyskirja.

Nainen – Luuletteko?

Mies – Tai sitten näytelmän...

Tauko.

Nainen – En kestä enää. Minä lähden täältä.

Hän aikoo lähteä. Mies pysäyttää hänet.

Mies – Odottakaa...

Nainen – Olen viettänyt yli vuorokauden laatikossa. Täällä ahdistaa. Aiotteko estää minua menemästä vähän haukkaamaan raitista ilmaa?

Mies – En, mutta en suosittele sitä.

Nainen – Entä jos tämä kaikki on vain väliaikaista? Ehkä olen jonkinlainen zombi-Tuhkimo. Minulla on lupa vain keskiyöhön asti, ja kahdentoista lyönnin jälkeen palaan tyhjyyteen. Tällä kertaa lopullisesti. Sitä ennen menen mieluummin juhliin kuin jään ruumishuoneelle. Onhan uudenvuodenaatto ja koko maailma juhlii. Kyllä johonkin juhlaan pääsee ilman kutsuakin.

Mies – Pelkkään käärinliinaan pukeutuneena?

Nainen – Onhan naamiaisjuhliakin.

Mies – Ylösnousemuksia tapahtuu harvoin, se on totta. Mutta mikään ei todista, että teidän tapauksenne olisi vain väliaikainen.

Nainen – Jeesuksellakin se kesti vain neljäkymmentä päivää. Mitä sitten minulla, tavallisella kuolevaisella... Päästäkää minut!

Hän aikoo taas lähteä. Mies estää.

Mies – Olkaa järkevä. Teidät on julistettu kuolleeksi. Teillä ei enää ole oikeudellista olemassaoloa. Ei oikeuksia. Lain ja yhteiskunnan silmissä te ette ole olemassa. Olette kuin vastasyntynyt, jota ei olisi vielä kastettu.

Nainen – Kastettu?

Mies – Tarkoitan rekisteröity, tietenkin. Jos olisimme synnytysosastolla ja minä olisin kätilö, päästäisinkö vauvan noin vain maailmalle ennen kuin hänen syntymänsä on rekisteröity väestötietojärjestelmään?

Nainen – Vauva...? En oikein pysy mukana.

Mies – Jos lähдете nyt ulos, mikään ei oikeastaan suojaa teitä.

Nainen – Mitä minulle voisi tapahtua? Kuolisin toisen kerran?

Mies – Ette muista mitään. Teillä ei ole rahaa. Olisitte helppo saalis. Jos joku tappaisi teidät, ketään tuskin edes epäiltäisiin. Olette virallisesti jo kuollut. Kuolintodistus on täällä.

Nainen – Toisaalta, kun en kerran ole olemassa, voin tehdä mitä haluan. Ryöstää pankin tai... tappaa jonkun. Vaikka aloittaisin teistä.

Mies – Ei mennä siihen. Jos todella haluatte lähteä, en estä.

Nainen – Minä vain vitsailin. Rauhoittukaa.

Mies – Näköjään ihminen voi olla kuollut ja säilyttää huumorintajunsa.

Nainen – En ole koskaan tappanut ketään, luulisin. En kai minä aloita nyt, kun olen kuollut.

Mies – Jääkää minun kanssani. Pyydän.

Nainen – Hyvä on... En halua aiheuttaa teille enää lisää ongelmia.

Mies – Kiitos. Se helpottaa oikeasti.

Tauko.

Nainen – Mutta minusta tuntuu, että jokin muukin huoletti teitä siinä ajatuksessa, että yksi asiakkaistanne kävelisi ulos... Älkää sanoko, että olette jo kiintynyt minuun.

Mies – Jos aamulla puuttuu yksi ruumis, minä saan selittää asian. Ja on vaikea kertoa, että vainaja karkasi omin jaloin juhlimaan uudenvuotta kaupungille. Minua voitaisiin syyttää ruumiin kätkemisestä. Tai pahemmasta.

Nainen – Kuka ihme varastaisi ruumiin?

Mies – Niinkin on käynyt. Tiesittekö, että Charlie Chaplinin ruumis varastettiin haudasta muutama kuukausi hänen kuolemansa jälkeen?

Nainen – Miksi?

Mies – Hänen leskeltään haluttiin lunnaita.

Nainen – En minä ole julkkis. Kukaan ei maksaisi minusta lunnaita elävänä, saati ruumiina.

Hän istuu.

Mies – Nauttikaa nyt vielä hetki kuolleena olemisesta. Kaikki eivät saa sellaista kokemusta.

Tauko.

Nainen – Ja tekeekö ylösnousemukseni edes kaikkia onnellisiksi?

Mies – Varmasti moni rakastaa teitä. Miestänne lukuun ottamatta siis...

Nainen – En tiedä... En muista mitään. Ehkä olin kamala ihminen. Tai suorastaan hirviö. Jos joku halusi murhata minut, ehkä ansaitsin sen.

Mies – Niin... mistä sitä tietää.

Nainen – Tai ehkä jätän jälkeeni suuren perinnön. Tai vaikka henkivakuutuksen, jonka korvausta joku jo odottaa.

Mies – Tai läheisenne ovat jo ehtineet tehdä surutyönsä... ja uusia suunnitelmia.

Nainen – Kiitos kannustuksesta. Tuo auttaa todella paljon.

Mies – Joka tapauksessa päätös on tehtävä pian. Ruumiinavaus on määrätty huomiseksi aamuksi.

Nainen – Niin. En kai minä voi pysyä kuolleena ikuisesti.

Mies – Tuota lausetta en olisi uskonut koskaan kuulevani täällä.

Nainen – Ja oikeastaan olette oikeassa. On uudenvuodenaatto, kaikki juhlivat. Ylösnousemukseni voi hyvin odottaa ensi vuoteen.

Hiljaisuus.

Mies – Entä jos koko juttu on vain väärinkäsitys, ettekä koskaan ollutkaan kuollut?

Nainen – Sekö selittäisi sen, että laatikko 99 on tyhjä?

Mies – Voi kyse olla pelkästä virheestä. Joku on ehkä vienyt ruumiin hautausta varten ja unohtanut kirjata sen järjestelmään. Meillähän on täällä vain läpikulkumatkalla olevia asiakkaita. He viettävät pari yötä täällä ennen kuin muuttavat lopulliseen osoitteeseensa.

Nainen – Unohdatte, että nimeni on Kristiina, sama kuin sillä kuolleella naisella.

Mies – Se voi olla sattumaa.

Nainen – Aikamoinen sattuma olisi.

Mies – Eihän mikään todista, että nimenne oikeasti on Kristiina. On vain epämääräinen muisto syntymäpäiväkakusta. Aika vähän todisteeksi.

Nainen – Entä valokuva?

Mies – Kuolleesta otettu kuva... Siitä on vaikea arvioida yhdennäköisyyttä. Jos tietäisitte, kuinka moni tulee tänne tunnistamaan puolisonsa ruumiin eikä tunnista häntä lainkaan.

Nainen – Hyvä on. En ole Kristiina Wagner, Richard Wagnerin vaimo. Mutta kuka minä sitten olen? Ja mistä olen tullut?

Mies – Ehkä olette karannut psykiatrisesta sairaalasta.

Nainen – Luuletteko, että olen hullu?

Mies – Ainakin teillä on muistinmenetys.

Nainen – Niin... ehkä.

Hiljaisuus.

Mies – Tai sitten minä olen hullu.

Nainen – Te?

Mies – Ehkä minä olen keksinyt koko tämän tarinan. Ruumishuoneella työskentely käy ajan mittaan vähän hermoille.

Nainen – Mutta minä olen tässä.

Mies – Siinä tapauksessa olemme molemmat hulluja.

Nainen – Kuka tietää.

Mies – Olemme karanneet mielisairaalasta ja päätyneet ruumishuoneelle.

Nainen – Miten ihmeessä olisimme päätyneet tänne?

Mies – Helposti. Hissillä. Olemme sairaalassa. Psykiatria on ylimmässä kerroksessa ja oikeuslääketiede kellarissa.

Nainen – Olemmeko edes varmoja, että olemme ruumishuoneella?

Mies – Tuossa on kyltti.

Nainen – Entä jos kaikki tämä on vain sairaan mielikuvituksemme tuotetta...

Mies – Nyt tämä alkaa mennä minulle vähän liian monimutkaiseksi.

Nainen – Se kuollut Kristiina... sanoitte, että hän oli psykoterapeutti?

Mies – Niin siinä tiedostossa taisi lukea.

Nainen – Ehkä minä olen teidän psykoterapeuttinne.

Mies – Hullu psykoterapeutti?

Nainen – Psykoterapeutit ovat muutenkin vähän omituista porukkaa. Kuka muuten valitsisi sellaisen työn?

Mies – Hullu, jonka terapeuttina on toinen hullu, joka kaiken lisäksi on kuollut. Nyt tämä alkaa tosiaan selkiytyä.

Nainen – Niin... En tiedä olimmeko alun perin hulluja, mutta kohta varmasti olemme.

Puhelin soi. Mies vastaa.

Mies – Ai äiti... Joo, joo, kaikki hyvin. Täällä on edelleen rauhallista. Ei uusia tulijoita ainakaan toistaiseksi. Pikemminkin päinvastoin... Lähtijöitä? Ei niitäkään. Vielä. Kuulostaako ääneni oudolta? Ei, ei, vakuutan, täällä ei ole mitään outoa. Ai se nuori nainen, jonka kanssa puhuit aiemmin... Joo, hän on Kristiina... No tietysti kutsun häntä etunimellä, millä muullakaan? Ei äiti... hän on vain kollega. Tosi mukava tietysti, mutta... Soitan myöhemmin, sopiiko? Juhlikaa te rauhassa.

Hän laskee luurin.

Nainen – Ette kertonut hänelle mitään?

Mies – Mitä minä olisin sanonut? Vietän uudenvuodenaattoa kahdestaan kauniin naisen kanssa... mutta epäilen vahvasti, että hän saattaa olla zombi.

Nainen – Kaunis nainen...?

Mies – En minä uskaltaisi esitellä äidilleni edes baarista löytämäni naista, saati ruumishuoneen laatikosta löytämäni. Mutta te teitte häneen oikein hyvän vaikutuksen. Älkää silti innostuko liikaa. Hän tekisi mitä tahansa saadakseen lapsenlapsia. Vaikka näittäisi minut zombille.

Nainen – Eli olette paatunut poikamies.

Mies – Äitini mukaan minusta on tulossa vanhapoika.

Nainen – Miksi ette ole mennyt naimisiin?

Mies – En tiedä. En kai ole tavannut oikeaa ihmistä. Ainakaan ennen tätä päivää.

Nainen – Ennen tätä päivää?

Hetki latautunutta hiljaisuutta. He tuntevat selvästi vetoa toisiinsa.

Mies – Tämä ei ole lainkaan järkevää...

Nainen – Ei. Ja mitä äitinnekin sanoisi...

Mies – Voisin ehdottaa, että lähtisimme yhdessä perheeni luo viettämään uutta vuotta, mutta olen päivystysvuorossa.

Tauko.

Nainen – Entä tämän naisen tavarat? Ovatko ne teillä?

Mies – Tavarat?

Nainen – Kun asiakkaanne tuodaan tänne, heillä kai on vielä vaatteet päällä. Joku riisuu ne.

Mies – Niin, tietenkin.

Nainen – Riisuitteko te minut?

Mies – Minä... en muista. Luulisin kyllä muistavani, jos olisin.

Nainen – Mutta tavarani ovat jossain? Tai siis tämän naisen tavarat.

Mies – Ovat.

Nainen – Jos näkisin hänen henkilökohtaiset tavaransa, ehkä muistini palaisi. Ja voisin ainakin pukeutua.

Mies – Tietysti.

Nainen – No?

Mies – Käyn katsomassa, mitä löydän.

Mies poistuu. Yksin jäänyt nainen ottaa taas peilin ja katsoo itseään.

Nainen – En minä nyt niin kamalalta näytä... ihmiseksi, joka kuoli eilen.

Hän laittaa hiuksiaan. Mies palaa muutamien vaatteiden ja laukun kanssa.

Mies – Tässä ovat Kristiina Wagnerin tavarat.

Nainen – Kiitos. (*Hieman vaivautuneena.*) Voinko pukeutua?

Mies – Tietenkin.

Nainen riisuu ympäriltään lakanan taitavalla liikkeellä ja nostaa sen eteensä suojaksi.

Nainen – Voitteko pitää lakanaa ja sulkea silmänne?

Mies – Jos suljen silmät, lakanaa ei oikeastaan tarvita.

Nainen – Totta, mutta jos joku tulisi sisään...

Mies – Olette oikeassa.

Nainen – Ja muutenkin... minusta tuntuu siltä, että meitä katsellaan. Eikö teistä?

Mies – Tuntuu... Varmaan taas sairaan mielikuvituksemme tuotetta.

Mies pitää lakanaa levitettynä. Nainen pukeutuu hänen tuomiinsa vaatteisiin.

Nainen – Voitte avata silmät.

Pukeutuneena nainen näyttää vielä viehättävämmältä kuin lakanaan kääriytyneenä.

Mies on silmin nähden vaikuttunut.

Mies – Ahaa... Nyt näytätte huomattavasti vähemmän aaveelta.

Nainen – Ja nämä vaatteet istuvat täydellisesti. Niiden täytyy olla minun.

Mies – Niin...

Nainen ottaa muutaman askeleen.

Nainen – Laukkukin oli, eikö?

Mies ojentaa laukun.

Mies – Tässä.

Nainen avaa laukun, tutkii sen sisältöä ja ottaa esiin matkapuhelimen.

Nainen – Laukussa on jopa puhelin... Täällä taitaa muutenkin soida koko ajan.

Mies – Yleensä ne laitetaan lentotilaan.

Puhelin alkaa soida.

Nainen – Tämä ei näköjään ole... (*Vastaa vaistomaisesti.*) Kristiina Wagner tässä.

Mies – Suosittelen, että katkaisette puhelun.

Nainen katkaisee puhelun ja laskee puhelimen pöydälle.

Nainen – Olette oikeassa. Ehkä parempi niin.

Mies – Joku varmaan halusi toivottaa hyvää uutta vuotta.

Nainen – Tieto kuolemastani ei tainnut vielä ehtiä perille.

Mies – Olettehan ollut kuolleen vasta vuorokauden.

Nainen kaivaa laukusta huulipunaa ja levittää sitä huulilleen.

Nainen – Sopiiko tämä sävy minulle?

Mies – Erittäin hyvin... Se tekee teistä jotenkin...

Nainen – Elävämmän?

Mies – Naisellisemman.

Nainen – Säilyykö nainen naisellisena vielä kuoltuaankin...?

Mies – Tuo on muuten eräästä ranskalaisen laulajan Brigitte Fontainen laulusta. Tunnetteko hänet?

Nainen – Ilmeisesti tunnen ainakin hänen laulunsa. Mutta ennen kaikkea tuntuu siltä, että olen kuullut tuon repliikin joskus aiemminkin.

Mies – Minkä repliikin?

Nainen – Sen mitä juuri sanoitte: « Se on Brigitte Fontainen laulusta. »

Mies – Niinkö?

Nainen – Nyt muistan! Se on saman kirjailijan toisessa näytelmässä.

Mies – Toisessa näytelmässä?

Nainen – Ilmeisesti hänellä on taipumus toistaa itseään.

Mies – Kun puhutte repliikistä... tarkoitatteko, että me kaksi ehkä esitämme parhaillaan näytelmää?

Nainen – Se on aivan varteenotettava teoria, eikö?

Mies – Se selittäisi kyllä monta asiaa.

Nainen – Teatterissahan kuolleet palaavat eloon paljon useammin kuin oikeassa elämässä.

Tauko.

Mies – Outoa. En olisi kuvitellut teitä Brigitte Fontainen faniksi.

Nainen – Miksi? Näytänkö ihan typerältä?

Mies – Ette lainkaan... Tarkoitan vain, että vaikutatte vähän liian nuorelta.

Nainen – Minkä ikäiseksi minua luulisitte?

Mies – Näin syntymäaikaanne kuolintodistuksesta. Mutta olisin arvioinut kymmenen vuotta nuoremmaksi.

Nainen – Erittäin kohteliaasti sanottu.

Mies – Olette joka tapauksessa häikäisevä... kuolleeksi.

Nainen vaikuttaa hieman hämmentyneeltä.

Nainen – Ette tekään hullummalta näytä... ruumishuoneen työntekijäksi.

Mies – Jos jatkan samalla linjalla, sanoisin että olette suorastaan kuolettavan viehättävä.

Nainen – Ja siitä saattaisi tulla meille vaarallista, eikö?

Hetki epäröintiä. He tuntevat yhä selvempää vetoa toisiinsa. Ulkoa kuuluu uuden vuoden juhlintaa: ilotulituksia, huutoja ja torvien ääniä.

Mies – Kohta on keskiyö.

Nainen – Hyvää uutta vuotta!

Mies – Hyvää uutta vuotta teillekin.

Nainen – Mitä me voisimme toivoa toisillemme?

Mies – En tiedä...

Nainen – Voimmeko ainakin halata?

Mies – Miksei...

He aikovat halata toisiaan uuden vuodentoivotukseksi, mutta päätyvät kiihkeään suudelmaan. He irrottautuvat toisistaan vaivautuneina.

Nainen – Anteeksi, olen todella pahoillani.

Mies – Ei, minun pitäisi pyytää anteeksi. En tiedä, mikä minuun meni.

Nainen – Eros ja Thanatos... rakkaus ja kuolema. Vastakohtat vetävät puoleensa.

Mies – Tunnutte tietävän aiheesta paljon. Ehkä todella olette psykoanalyytikko.

Nainen – Jos olen teidän psykoanalytikkonne, ei ole ihme, että rakastutte minuun.

Mies – Todellako?

Nainen – Potilas rakastuu aina terapeuttiinsa. Sitä kutsutaan transferenssiksi.

Tauko.

Mies – Mietin, miten tämä kaikki päättyy.

Nainen – Hyvin... jos tämä on komedia. Mutta jos tämä on tragedia...

Mies – Te palaatte sinne mistä tulitte, ja minä jään tänne yksin. Kaikki haihtuu uudenvuoden yön huuruun kuin uni.

Nainen – Ehkä tämä on vain hetkellinen järjestelmävirhe vuoden vaihtuessa.

Mies – Ja tämän suudelman jälkeen katoatte yhtäkkiä, aivan kuten sanoitte – keskiyön kahdennellatoista lyönnillä.

Kello lyö kaksitoista kertaa. Molemmat jähmettyvät paikalleen.

Nainen – Keskiyö on jo ohi, ja olen yhä tässä.

Mies – Ja yhä elossa.

Nainen – Minua pelottaa.

Mies – Niin minuakin.

Nainen – Nyt pelkään todella kuolevani. Koska pelkään menettäväni teidät.

Mies – Jos tämä on unta, en haluaisi koskaan herätä.

Nainen – Ja jos tämä on hulluutta, pysyn mieluummin hulluna.

Mies – Tämä on täysin järjetöntä. En voi rakastua teihin. Vaikka ette olisikaan kuollut, olette naimisissa. Sehän on vielä pahempaa.

Nainen – Toisaalta mieheni on jo leski. Se helpottaa asioita.

Mies – Luuletteko?

Nainen – Mitä me nyt teemme?

Mies – Äiti teki minulle eväskorin uudenvuodenaatoksi.

Nainen – Minulla ei ole juuri nälkä.

Mies – Ei minullakaan... Mutta samppanjaa voimme aina juoda.

Mies ottaa pullon, avaa sen ja kaataa kahteen lasiin. Hän ojentaa toisen naiselle.

Nainen – Kiitos.

Mies – Elämälle...

Nainen – Rakkaudelle...

He kilistävät laseja ja juovat. Kristiina Wagnerin puhelin soi jälleen. He vaihtavat neuvottoman katseen. Puhelu lakkaa.

Mies – Emme voi ikuisesti teeskennellä, ettei mitään ole tapahtunut.

Nainen – Nyt kun löysin teidät, en halua menettää teitä.

Mies – Jos aiomme joskus virallistaa suhteemme, teidän ylösnousemuksenne täytyy virallistaa ensin.

Puhelin soi taas. Nainen katsoo näyttöä.

Nainen – Se on hän!

Mies – Richard Wagner...

Nainen – Mitähän hän sanoo, kun kuulee, ettei olekaan enää leski?

Mies – Ja että ette ole ehtinyt kunnolla herätä henkiin, kun jo petätte häntä ruumishuoneen työntekijän kanssa.

Nainen – Miksi hän edes soittaa minulle, jos luulee minua kuolleeksi?

Mies – Ehkä kuullakseen äänenne vastaajasta?

Nainen – En muista häntä noin tunteelliseksi.

Mies – Muistatteko vai kuvitteletteko?

Nainen – Muisti palaa vähitellen. Toistaiseksi vain irrallisia palasia. Kuin palapeli, jota yritän koota.

Mies – Entä jos juuri hän soitti ensimmäisen kerran? Ehkä vahingossa. Hän kuuli äänenne ja tietää nyt, ettette ole kuollut.

Tauko. Nainen vaipuu ajatuksiinsa.

Nainen – Nyt minä muistan... *(Jähmettyy.)* Hän myrkytti minut.

Mies – Mutta miksi?

Nainen – Viimeiset hetkeni palaavat mieleeni. Riitelimme rajusti. Olin juuri saanut selville, että mieheni on jo vuosia johtanut salaa pientä uusnatsiryhmää, joka suunnittelee vallankaappausta Suomessa.

Mies – Vallankaappausta... no jopas. Richard Wagner... Nyt nimi alkaa kuulostaa etäisesti tutulta.

Nainen – Perin vanhemmiltani suuren omaisuuden. Luulen, että hän meni kanssani naimisiin ennen kaikkea sen vuoksi. Minun rahoillani hän rahoittaa salaa sitä uusnatsiporukkaa. Sanoin hänelle hakevani avioeroa, eikä hän saisi enää senttiäkään.

Mies – Tietenkään hän ei hyväksynyt sitä. Ja saadakseen perintönne hän murhasi teidät.

Nainen – Niin. Hän pakotti minut ottamaan lääkkeit aseella uhaten, jotta kuolemani näyttäisi itsemurhalta.

Mies – Hän on siis aseistettu ja tietää, että olette täällä. Hän saattaa olla jo matkalla viimeistelemään aloittamansa.

Nainen – Eikä hän edes riskeeraa juuri mitään! Virallisesti olen jo kuollut.

Mies – Älkää huoliko. Minä olen tässä.

Nainen – Mitä te muka voitte tehdä, jos hän tulee tänne ase kädessä... ehkä vielä Wagner-ryhmän uusnatseja mukanaan?

Mies – Ensimmäiseksi soitan poliisille. Tätä ei ole helppo selittää, mutta voin yrittää. *(Suutelee häntä kevyesti.)* Pysykää täällä, sopiiko? Tulen heti takaisin.

Mies poistuu. Nainen jää hetkeksi yksin huolestuneena. Myrsky yltyy jälleen, valot välkkyvät. Nainen kirjoittaa kuumeisesti viestin tietokoneelle. Valot sammuvat. Hän poistuu pimeässä. Melodramaattista musiikkia. Mies palaa ja huomaa huoneen olevan pimeä.

Mies – Kristiina? Sähköt menivät taas...

Mies käy hetkeksi kulisseissa palauttamassa sähköt. Valot syttyvät. Hän palaa eikä näe naista.

Mies – Kristiina?

Hän näyttää neuvottomalta. Hän huomaa viestin näytöllä ja lukee sen.

Mies *(lukee)* – Odotan teitä ylhäällä... *(Itsekseen.)* Ylhäällä?

Hän poistuu uudelleen. Wagnerin musiikkia. Myrskyn ääntä ja välähdyksiä. Hän palaa täysin järkyttyneenä, vetää uuden kokaiiniviivan ja istuu rauhoittuakseen. Puhelin soi. Hän vastaa.

Mies – Haloo? Poliisi? Niin... Minä soitin aiemmin kollegallenne, mutta taisin vähän hätiköidä. Olen todella pahoillani. Sekoitin numerot 99 ja 66. Nimilappu oli kääntynyt väärin päin, ymmärrättehän? Kun numeron 66 kääntää ylösalaisin, siitä tulee 99. Ja koska laatikon 66 ei pitänyt olla käytössä tänä yönä, kaikki asiakkaani ovatkin paikalla... Ja se muu... taisi olla mielikuvitustani. Ei, vakuutan etten ole käyttänyt hallusinogeeniä. Ei tarvitse tulla tänne. Kiitos. Hyvää uutta vuotta teillekin.

Hän istuu musertuneena.

Mies – Minun on oikeasti lopetettava kokaiini... Alan nähdä näkyjä.

Hän juo samppanjapullon loppuun.

Mies – Ja minä kun jo kuvittelin meneväni tänä vuonna naimisiin... *(Täysin sekaisin.)* Nyt täytyy rauhoittua, muuten en elä vuoden loppuun asti... Aave... Mistä minä tällaisia keksin? Taisin saada todella huonon tripin. Otan pienet nokoset, ehkä se auttaa.

Hän sulkee silmänsä ja nukahtaa pää pöydällä.

Pimeä.

Pimeässä hän kääntää kyltin « Oikeuslääketieteen yksikkö – Vastaanotto » ympäri ja palaa nukkumisasentoonsa.

Valot.

Kyltissä lukee nyt: « Paratiisi – Odotushuone ».

Hetken kuluttua nainen ilmestyy kulissien reunalle. Tällä kertaa hänellä on yllään valkoinen takki.

Nainen – Herra? *(Kun mies ei reagoi, nainen astuu lähemmäs ja toistaa kovempaa.)*
Herra!

Mies havahtuu ja katsoo häntä yllättyneenä.

Mies – Niin?

Nainen *(ystävällisesti hymyillen)* – Mikä numero teillä on?

Mies katsoo kädessään olevaa lappua ja lukee.

Mies – 99... *(Nainen näyttää yllättyneeltä. Mies kääntää lapun.)* Ai ei, anteeksi... 66.

Nainen – Sitten onkin teidän vuoronne.

Mies nousee epäröiden ja poistuu naisen kanssa.

Pimeä.

Loppu.

Kirjailija

Jean-Pierre Martinez syntyi vuonna 1955 Auvers-sur-Oisessa, Ranskassa. Hän sai ensimmäiset kokemuksensa esiintymislavalta rumpalina useissa rockyhteissä ennen kuin ryhtyi työskentelemään semiootikkona mainosalalla. Myöhemmin hän työskenteli televisiokäsikirjoittajana ja palasi lopulta teatterin pariin näytelmäkirjailijana.

Hän on kirjoittanut noin sata televisiokäsikirjoitusta ja yli 120 näytelmää. Osa hänen teoksistaan, kuten *Perjantai 13.* ja *Strip Poker*, on jo vakiinnuttanut asemansa nykyteatterin ohjelmistossa.

Nykyään Jean-Pierre Martinez kuuluu Ranskan ja ranskankielisten maiden esitetyimpiin nykyajan näytelmäkirjailijoihin. Monet hänen näytelmistään on käännetty useille kielille, muun muassa englanniksi ja espanjaksi, ja niitä esitetään säännöllisesti Yhdysvalloissa, Latinalaisessa Amerikassa sekä lukuisissa muissa maissa.

Jean-Pierre Martinezia edustaa **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Helpottaakseen sekä ammatti- että harrastajateattereiden työskentelyä kirjailija on päättänyt tarjota näytelmiensä tekstit maksutta ladattaviksi. Jokainen julkinen esitys edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Sen luvaton jäljentäminen, muokkaaminen tai muu käyttö, myös osittain, voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin.

Jos haluat ottaa yhteyttä Jean-Pierre Martineziin tai pyytää lupaa jonkin hänen näytelmänsä esittämiseen, käytä jotakin seuraavista yhteydenottolomakkeista:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Jean-Pierre Martinezin näytelmät

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa maksutta hänen verkkosivustoiltaan:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Luvaton käyttö voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin ja vahingonkorvausvastuuseen.

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa ilmaiseksi hänen verkkosivustoiltaan. Jokainen julkinen esitys, riippumatta siitä, onko kyseessä ammatti- vai harrastajateatteri, edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Jean-Pierre Martinezin suomenkieliset näytelmät ovat ladattavissa ilmaiseksi:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

© La Comédiathèque
Syyskuu 2026

ISBN 978-2-38602-499-3

Tekstin lataus: maksuton